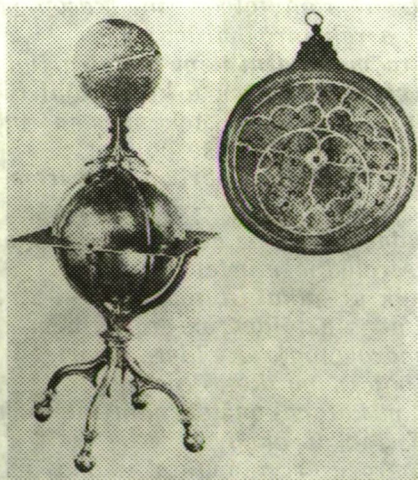

ilyen fölösleges még sose voltam,
mi vagyok? csillag a porban? porszem a csillagon?

Egy régi versből tücsök ciripel,
nyelve a fáknak, Cetinje és Budva között
megzendült tőle a táj, megzendült a hegyek alja,
a könyvtárnyi csöndet ma is fölveri, ki félig
alvó még, ki félig halott már: a nagyképű
professzor arcába zenél, zenéje örök.
Dogmákból épült fennkölt beszédek falai már
a porig lerontva. S aki szépségét öröknek hitte:
a táncosnő is csontig vetkezik.
Hamis szépség és hazug okosság újra jegyesek,
ciripelj, csirikelj arcukba, tücsök.

Északra föl, a dalmát partokon
Vodice, Pirovac kicsi ékszerek,
találtam ott leomlott partfalat: vízformálta trónt,
oda ha ültem, ki voltam, király?
Ruhátlanul a márvány lányok a napon:
a palotában lélegző, karcsú oszlopok.
Mégis megtört, kócolt asszonyokat
becézek reggel: a hajatok milyen madaras,
mégis az otthoni megcsönkolt hársfasor
virágzik álmomban s lombja sűg: gyere.
Otthonos itt a vendég, az ideiglenes
fájdalom, s jussol az örökös: kussol.
Önmagamra én is rámutatok mondván:
ilyen fölösleges még sose voltam,
mi vagyok? csillag a porban? porszem a csillagon?

MARCIN BYLICA 2 OLKUSZA (MÁTYÁS UDVARI CSILLAGÁSZJA)
ESZKÖZEI A JAGELLÓ EGYETEM MUZEUMÁBAN